



Rapport

Datum: 20 januari 2005

Rapportnummer: 2005/014

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat de staatssecretaris van Financiën:

1. hem niet - ondanks zijn verzoek daartoe in zijn brief van 18 december 2003 - heeft gehoord;
2. pas op de bovengenoemde brief heeft gereageerd bij brief van 31 maart 2004.

Beoordeling

I. Inleiding

1. Verzoeker wendde zich bij brief van 18 december 2003 tot de staatssecretaris van Financiën. Op diezelfde datum werd de brief op het Ministerie van Financiën ontvangen. Verzoeker laat in zijn brief onder meer weten bezwaar te maken tegen de onder de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris van Financiën door de Belastingdienst ondernomen ongeoorloofde - echter volgens verzoeker nog niet nader te noemen - praktijken bij de beslaglegging van 27 november 2003 op zijn roerende zaken. Verzoeker verzoekt de staatssecretaris vriendelijk doch dringend hem te horen, zodat hij enige duidelijkheid kan verschaffen in deze zaak. Zijn verhaal is onderbouwd en een en ander zal via getuigen/kroongetuige aangetoond kunnen worden, aldus verzoeker.

Volgens verzoeker probeert onder meer de Belastingdienst door middel van chantage, intimidatie, manipulatie en oneigenlijk gebruik van vergaande bevoegdheden de rechtsgang geweld aan te doen. Hij laat weten niet het slachtoffer te willen worden van ordinair gedrag.

Ten slotte verzoekt verzoeker de staatssecretaris vriendelijk doch uitdrukkelijk de Belastingdienst de beslaglegging met onmiddellijke ingang te laten stoppen c.q. te ontheffen van zijn misselijkmakende praktijken teneinde zijn belangen en die van andere potentiële toekomstige slachtoffers veilig te stellen.

2. Bij brief van 31 maart 2004 reageerde de staatssecretaris van Financiën op verzoekers brief. In het briefhoofd van de brief van de staatssecretaris staat bij het onderwerp vermeld "Klachten omtrent het handelen van de Belastingdienst". Met betrekking tot verzoekers kritiek op de Belastingdienst laat de staatssecretaris in zijn brief - kort gezegd - weten van mening te zijn dat de beslaglegging door de Belastingdienst tot op dat moment zorgvuldig en in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving is uitgevoerd. Van enig onbehoorlijk handelen van de zijde van de Belastingdienst was niet gebleken, aldus de staatssecretaris.

Ten slotte laat de staatssecretaris weten dat hij derhalve geen aanleiding ziet om in te grijpen in het jegens verzoeker gevoerde beleid, noch aan het verzoek het beslag op te heffen tegemoet te komen.

II. Ten aanzien van het horen

1. Verzoeker klaagt er over dat hij naar aanleiding van zijn brief van 18 december 2003 door de staatssecretaris niet is gehoord, terwijl hij dat wel uitdrukkelijk in zijn brief had verzocht.

2. In reactie op de klacht berichtte de staatssecretaris van Financiën dat verzoekers brief door hem niet als klacht zoals bedoeld in hoofdstuk 9 Algemene wet bestuursrecht (Awb) is aangemerkt. Volgens de staatssecretaris valt uit de redactie van verzoekers brief duidelijk op te maken dat hij van mening is dat onrechtmatig beslag is gelegd op aan hem toebehorende roerende zaken. Op grond van het feit dat tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel verzet mogelijk is, is de brief van verzoeker naar de mening van de staatssecretaris terecht niet behandeld als een klacht als bedoeld in hoofdstuk 9 Awb. Wel is op het ministerie een onderzoek ingesteld naar de aanleiding van de beslaglegging en is voorts beoordeeld of het handelen van de Belastingdienst zorgvuldig en in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving heeft plaatsgevonden, aldus de staatssecretaris. Daartoe is de brief van verzoeker voor bericht en beraad naar het betreffende kantoor van de Belastingdienst gezonden. Uit de uitvoerige informatie die door de Belastingdienst is verstrekt, is volgens de staatssecretaris niet gebleken van enig onbehoorlijk handelen van de zijde van de Belastingdienst. Van deze bevindingen is verzoeker bij de brief van 31 maart 2004 door de staatssecretaris op de hoogte gesteld.

In aansluiting hierop liet de staatssecretaris weten verzoeker niet in de gelegenheid te hebben gesteld om zijn grieven mondeling toe te lichten omdat dit naar het oordeel van de behandelaar van de brief niet zou kunnen leiden tot een andersluidend standpunt. Bij die beslissing is wel betrokken dat verzoeker eind december 2003 een langdurig telefonisch onderhoud heeft gehad met een medewerker van het Ministerie van Financiën en dat tijdens dit onderhoud niet was gebleken dat een nader mondeling onderhoud enige toegevoegde waarde zou hebben, aldus de staatssecretaris. Gezien dit feit en de uitvoerige informatie die van de Belastingdienst was ontvangen, achtte de staatssecretaris deze beslissing niet onbegrijpelijk. Volgens hem had verzoeker van deze beslissing wel in het antwoord van het ministerie in kennis dienen te worden gesteld.

3. Voorzover de staatssecretaris van mening is dat verzoekers brief van 18 december 2003 geen klacht is als bedoeld in hoofdstuk 9 Awb, kan hij niet in zijn standpunt worden gevolgd. Verzoeker heeft in zijn brief zijn bezwaren kenbaar gemaakt over de handelwijze van onder meer de Belastingdienst. Zijn bezwaren kunnen moeilijk anders worden opgevat dan als klachten over de handelwijze van diezelfde Belastingdienst. Terecht heeft de staatssecretaris in zijn antwoord aan verzoeker onder het kopje Onderwerp dan ook

opgenomen "Klachten omtrent het handelen van de Belastingdienst". Verzoekers brief kan naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet anders worden gezien dan als een klachtbrief in de zin van hoofdstuk 9 Awb. Derhalve had de staatssecretaris verzoekers brief overeenkomstig het bepaalde in dit hoofdstuk dienen af te handelen.

Dat voor verzoeker op grond van het bepaalde in het eerste lid van artikel 17 Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond, onder 2.) de mogelijkheid van het in verzet komen openstond, doet hieraan niet af. Voor zover de staatssecretaris met dit argument bedoelt een beroep te doen op artikel 9:8, eerste lid, aanhef en onder e, Awb (zie Achtergrond, onder 1.) geldt dat eerst door het daadwerkelijk instellen van het verzet de staatssecretaris van zijn verplichting de klacht te behandelen zou zijn ontheven.

4. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat een bestuursorgaan bij de voorbereiding van een handeling of beslissing burgers in staat moet stellen te worden gehoord, ten einde hun belangen in de voorbereiding te kunnen behartigen. Dit impliceert onder meer dat een klager in het kader van een klachtprocedure door het bestuursorgaan in beginsel in de gelegenheid gesteld moet worden te worden gehoord.

5. Op grond van het bepaalde in het eerste en tweede lid van artikel 9:10 Awb (zie Achtergrond, onder 1.) stelt het bestuursorgaan de klager in beginsel in de gelegenheid te worden gehoord.

Door in dit geval verzoeker ondanks zijn uitdrukkelijke verzoek daartoe niet in de gelegenheid te stellen zijn klacht (nader) te onderbouwen, handelde de staatssecretaris in strijd met het vereiste van hoor en wederhoor. Dat het horen van verzoeker volgens de staatssecretaris naar het oordeel van de behandelaar van de brief niet zou kunnen leiden tot een andersluidend standpunt, doet aan dit oordeel niet af.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de behandelingsduur

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat de staatssecretaris pas bij brief van 31 maart 2004 heeft gereageerd op zijn brief.

2. De staatssecretaris erkende dat de behandeling van verzoekers brief geruime tijd in beslag heeft genomen. Als oorzaak hiervoor noemde de staatssecretaris het feit dat voor het onderzoek uitgebreide informatie van de Belastingdienst noodzakelijk was en de zorgvuldige analyse daarvan eveneens de nodige tijd in beslag heeft genomen.

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat een bestuursorgaan slagvaardig en met voldoende snelheid dient op te treden. Dit impliceert onder meer dat een bestuursorgaan klachten in beginsel dient af te handelen binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijnen.

4. In het eerste lid van artikel 9:11 Awb (zie Achtergrond, onder 1.) is bepaald dat een klacht in beginsel binnen zes weken na ontvangst dient te worden afgehandeld. Deze termijn is vier weken langer indien de klachtadviesprocedure van afdeling 9.3 Awb wordt gevolgd. Op grond van het tweede lid van artikel 9:11 Awb kan het bestuursorgaan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen.

In dit geval is de klacht na ruim drie maanden door de staatssecretaris van Financiën afgehandeld. Door de behandeling van verzoekers klacht niet te laten plaatsvinden binnen de daarvoor gestelde termijnen in artikel 9:11 Awb heeft de staatssecretaris gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De door de staatssecretaris genoemde oorzaak van het niet behandelen binnen de gestelde termijnen is van interne aard. Zij vormt weliswaar een verklaring voor de ontstane vertraging, maar zij is jegens verzoeker niet toereikend als rechtvaardiging.

Op dit onderdeel is de onderzochte gedraging tevens niet behoorlijk.

5. Ten overvloede wordt het volgende overwogen.

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat een bestuursorgaan burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie dient te voorzien. Dit impliceert onder meer dat indieners van klachten door het betreffende bestuursorgaan tussentijds actief en adequaat dienen te worden geïnformeerd over de stand van zaken en de behandelingsduur van de door hen ingediende klachten.

6. In artikel 9:6 Awb (zie Achtergrond, onder 1.) is bepaald dat het bestuursorgaan de ontvangst van de klacht schriftelijk bevestigt. In artikel 9:11 Awb is onder meer bepaald dat indien het bestuursorgaan niet binnen zes weken op de klacht beslist hij de beslistermijn met ten hoogste vier weken kan verlengen. Hij dient daarvan schriftelijk mededeling te doen aan onder meer de klager.

7. Door de ontvangst van de klacht niet schriftelijk te bevestigen, alsmede verzoeker niet te informeren over de stand van zaken en de behandelingsduur van zijn klacht heeft de staatssecretaris van Financiën gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de staatssecretaris van Financiën

is gegrond ten aanzien van:

- het niet horen van verzoeker, wegens schending van het vereiste van hoor en wederhoor;

- de behandelingsduur van verzoekers brief, wegens schending van het voortvarendheidsvereiste.

Onderzoek

Op 27 mei 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 26 mei 2004, van de heer H. te Montaigut en Combraille (Frankrijk), met een klacht over een gedraging van de staatssecretaris van Financiën.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Voorts werd een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De staatssecretaris van Financiën deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Bij brief van 18 december 2003 wendde verzoeker zich tot de staatssecretaris van Financiën. Blijkens een ontvangstbewijs van het Ministerie van Financiën werd deze brief diezelfde dag ontvangen. In verzoekers brief staat onder meer het volgende vermeld:

“Betreft:

Bezwaar tegen gang van zaken: inhoudelijk de voorgeschiedenis, ontwikkeling en toekomstige voortgang betreffende onrechtmatige beslaglegging op goederen door curator O. (27 oktober 2003) ten laste van gefailleerde R. (directeur vennootschap X) en op dezelfde goederen vanaf 27 november 2003 gezamenlijk voortdurend door de Belastingdienst ten laste van ondergetekende!?

Dit alles kennelijk voor wat betreft de curator onder verantwoordelijkheid van haar de tenlastegelegde en in geval fiscus onder verantwoordelijkheid van wederom ondergetekende!?

Excellentie,

Hierbij doe ik U kond van ongeoorloofde (nog niet nader te noemen) praktijken betreffende "handel en wandel" van curator, belastingdienaren en bevriende bedrijven. Ik verzoek U vriendelijk doch dringend mij te willen verhoren zodat ik enige duidelijkheid kan verschaffen in deze zaak.

De naam van de Koningin wordt mijns inziens bezoedeld, misbruikt en oneervol uitgedragen en de Staat al evenzo geschaad.

Ik vind het allesbehalve netjes om in naam der koningin bestolen te worden.

U begrijpt dat bovengenoemd verhaal onderbouwd is en via getuigen/kroongetuige een en ander aangetoond zal kunnen worden.

Middels chantage, intimidatie, manipulatie én oneigenlijk gebruik van vergaande bevoegdheden van voornoemde instanties probeert men de rechtsgang geweld aan te doen.

Als overheidsdienaar (...) wens ik niet slachtoffer te worden van ordinair bedrog.

Tenslotte wil ik U - vriendelijk doch uitdrukkelijk - verzoeken voornoemde "gemachtigden" en verantwoordelijken, die momenteel de "buit" al zo wat verdeeld hadden, met onmiddellijke ingang te doen stoppen c.q. te ontheffen van hun misselijkmakende praktijken teneinde mijn belangen én die van andere potentiële toekomstige slachtoffers veilig te stellen!

Hopende op een spoedig antwoord ..."

2. In reactie op de hiervoor vermelde brief berichtte de staatssecretaris van Financiën verzoeker bij brief van 31 maart 2004 onder meer als volgt:

"Onderwerp

Klachten omtrent het handelen van de Belastingdienst.

(...)

U geeft in uw brief aan dat naar uw mening onrechtmatig beslag op aan u toebehorende roerende zaken is gelegd door zowel de curatrice in het faillissement van X als door de ontvanger van de Belastingdienst/Rivierenland/kantoor Gorinchem.

U verzoekt dan ook om opheffing van deze beslagen.

Om uw brief te kunnen beantwoorden heb ik de ontvanger van de Belastingdienst/ Rivierenland / kantoor Gorinchem om informatie verzocht. Uit de verstrekte gegevens is het volgende gebleken.

Tijdens het onderzoek dat de curatrice in het faillissement van X heeft ingesteld is zij gestuit op een grote collectie exclusieve auto's die kort voor de uitspraak van het faillissement op de bodem van failliet zijn aangetroffen.

Uit de op dat moment beschikbare gegevens heeft de curatrice afgeleid dat deze motorvoertuigen vermoedelijk toebehoorden aan de bestuurder van failliet.

Vanwege het feit dat de auto's gereed stonden voor transport naar Frankrijk heeft de curatrice in overleg met de rechter-commissaris besloten beslag op deze goederen te leggen.

Naar aanleiding van deze beslaglegging heeft u telefonisch contact gezocht met de inspecteur van de Belastingdienst. U heeft geprobeerd hem te overtuigen van het feit dat de door de curatrice in beslag genomen auto's van u waren. De betreffende medewerker van de Belastingdienst heeft u uitgelegd dat de Belastingdienst met betrekking tot die beslaglegging geen partij was. Daarnaast heeft hij aangegeven dat in het geval de auto's daadwerkelijk van u waren de Belastingdienst zeker belangstelling zou hebben over de herkomst van deze exclusieve collectie en de wijze waarop u daarover de beschikking had gekregen. Uit de tot dan toe beschikbare gegevens was bij de Belastingdienst niet bekend dat u een groot aantal exclusieve auto's bezat.

In de periode daarna heeft u diverse malen contact gehad met de inspecteur, zowel telefonisch als ook op diens kantoor. U heeft zeer uitvoerig gepoogd de herkomst en de wijze van verwerving van de voertuigen aan te tonen. Tijdens uw uitleg heeft inspecteur u meerdere malen aangegeven dat zowel aan het bezit als aan het verkrijgen van fondsen voor verwerving van de auto's fiscale consequenties kleefden.

Naar aanleiding van uw informatie heeft de inspecteur een nader onderzoek ingesteld. Op basis van uw verklaringen en de bevindingen uit het ingestelde onderzoek heeft de inspecteur navorderingsaanslagen inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen over de jaren 1998 tot en met 2002, en vermogensbelasting over de jaren 1999 en 2000 opgelegd, alle met een vergrijpboete. De totale som van deze aanslagen bedraagt € 209.790.

Vanwege het feit dat de auto's gereed stonden voor transport naar Frankrijk en daarnaast tijdens het onderzoek is gebleken dat u voornemens was Nederland metterwoon te verlaten en uw woning te vervreemden zijn de betreffende belastingaanslagen op grond van de wettelijke bepalingen daaromtrent terstond en tot het volle bedrag invorderbaar. Op grond daarvan heeft de ontvanger op 27 november 2003 versnelde

invorderingsmaatregelen getroffen en executoriaal beslag op uw roerende zaken, in casu de collectie exclusieve auto's gelegd.

Gezien het bovenstaande moeten twee zaken worden onderscheiden.

Op de eerste plaats is daar het beslag op de auto's dat de curatrice in het faillissement van X heeft gelegd. Naar ik heb begrepen heeft u bij de voorzieningenrechter een procedure aangespannen met betrekking tot het door u geclaimde eigendomsrecht van die zaken.

De Belastingdienst is in deze geen partij en ik heb ook niet de bevoegdheid daarin te treden.

Op de tweede plaats ben ik, voor wat betreft het beslag dat door de ontvanger op de auto's is gelegd, van mening dat de ontvanger in alle redelijkheid tot deze beslissing heeft kunnen komen.

De enkele afweging dat de auto's voor transport naar Frankrijk gereed staan en dat er derhalve gegronde vrees bestaat dat deze verhaalsmogelijkheid aan het zicht van de ontvanger wordt onttrokken rechtvaardigt in principe reeds de versnelde invorderingsmaatregelen. In verband met inmiddels tegen de belastingaanslagen ingediende bezwaarschriften is de executie van de in beslag genomen zaken voorshands opgeschort.

Het is voorstelbaar dat de ontvanger op enig moment tot executie van de beslagen zaken moet overgaan.

Alles overwegende ben ik van mening dat de Belastingdienst het gehele traject tot op heden zorgvuldig en in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving heeft uitgevoerd.

Van enig onbehoorlijk handelen van de zijde van de Belastingdienst is mij niet gebleken.

Ik zie dan ook geen aanleiding in te grijpen in het jegens u gevoerde beleid noch om aan uw verzoek het beslag op te heffen tegemoet te komen."

B. Standpunt verzoeker

Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder Klacht.

C. Standpunt staatssecretaris van Financiën

In reactie op de klacht en door de Nationale ombudsman bij brief van 23 juni 2004 gestelde vragen liet de staatssecretaris van Financiën bij brief van 29 juli 2004 onder meer het volgende weten:

“De brief van verzoeker van 18 december 2003 is op het Ministerie niet aangemerkt als een klacht zoals bedoeld in hoofdstuk 9 Algemene wet bestuursrecht. Uit de redactie van de brief valt duidelijk op te maken dat verzoeker van mening is dat onrechtmatig beslag is gelegd op aan hem toebehorende roerende zaken. Hoewel tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel verzet mogelijk is bij de rechtbank van het arrondissement waarbinnen belastingschuldige woont of is gevestigd heeft verzoeker zich tot het Ministerie gewend met het verzoek de zaak te onderzoeken.

Op grond van het feit dat verzet mogelijk was bij de rechtbank is de brief van verzoeker naar mijn mening terecht niet behandeld als een klacht als bedoeld in hoofdstuk 9 Algemene wet bestuursrecht.

Wel is op het Ministerie een onderzoek ingesteld naar de aanleiding van de beslaglegging en is voorts beoordeeld of het handelen van de Belastingdienst zorgvuldig en in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving heeft plaatsgevonden.

Daartoe is de brief van verzoeker voor bericht en raad uitgezonden naar de Belastingdienst. Uit de uitvoerige informatie die is verstrekt is niet gebleken van enig onbehoorlijk handelen van de zijde van de Belastingdienst. Van de bevindingen is verzoeker bij brief van 31 maart 2004 uitgebreid op de hoogte gesteld.

Verzoeker is niet in de gelegenheid gesteld om zijn grieven mondeling toe te lichten omdat dit naar het oordeel van de behandelaar niet zou kunnen leiden tot een andersluidend standpunt. Bij die beslissing is wel betrokken het feit dat verzoeker voorafgaande aan het per fax verzenden van zijn brief op 29 december 2003 een langdurig telefonisch onderhoud heeft gehad met een medewerker van het ministerie van Financiën en dat tijdens dit onderhoud niet is gebleken dat een nader mondeling onderhoud enige toegevoegde waarde zou hebben. Gezien dit feit en de uitvoerige informatie die van de Belastingdienst is ontvangen vind ik deze beslissing niet onbegrijpelijk.

Naar mijn mening had verzoeker daarvan echter in het antwoord van het ministerie van Financiën wel in kennis moeten worden gesteld.

De behandeling van de brief van verzoeker heeft geruime tijd in beslag genomen. Dat vindt vooral zijn oorzaak in het feit dat voor het onderzoek uitgebreide informatie van de Belastingdienst noodzakelijk was en de zorgvuldige analyse daarvan eveneens de nodige tijd in beslag heeft genomen.

Ten onrechte is verzoeker niet meegedeeld dat de behandeling langer zou gaan duren. Ik bied hem daarvoor mijn verontschuldigingen aan."

D. REACTIE VERZOEKER

Naar aanleiding van de reactie bij brief van 29 juli 2004 van de staatssecretaris liet verzoeker bij e-mailbericht van 24 augustus 2004 de Nationale ombudsman weten te persisteren bij zijn klacht.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:6

"Het bestuursorgaan bevestigt de ontvangst van het klaagschrift schriftelijk."

Artikel 9:8

"1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

(...)

e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest..."

Artikel 9:10, eerste en tweede lid

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord."

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

2. Invorderingswet 1990 (Wet van 30 mei 1990, Stb. 221)

Artikel 17, eerste lid

"De belastingschuldige kan tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel in verzet komen bij de rechtbank van het arrondissement waarbinnen hij woont of is gevestigd. Indien de belastingschuldige buiten Nederland woont of is gevestigd dan wel in Nederland geen vaste woonplaats of plaats van vestiging heeft, kan hij in verzet komen bij de rechtbank van het arrondissement waarbinnen het kantoor is gevestigd van de ontvanger die het dwangbevel heeft uitgevaardigd."